

РЕШЕНИЕ

№ 6264

гр. София, 11.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 26.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4897** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от П. В. А. , Израелски гражданин, срещу Предписание за поставяне под карантина №22-58749/21.05.2020г., издадено от Главен инспектор при РЗИ С. Д. Ч..

С жалбата се иска отмяна на оспореното предписание при следните съображения: Сочи, че живее в И. и на 21.05.2020г. е пристигнал в България, за да посети свои близки. На летището в [населено място] е заставен да попълни документи, въпреки, че е заявил, че не говори и не пише добре на български. След запитване какво е написано, му било разяснено, че не трябва да напуска адреса, който е подал , в срок от 14 дни. Уведомил служителя, че на 24.05.2020г. трябва да пътува обратно за И., като има наличен билет и е на работа. Служителят отговорил, че може, но до този момент да остане на адреса и да не контактува с други лица.

На 24.05.2020г. лицето е върнато от летището, като му е указано, че не може да напуска страната до изтичане на 14-дневния срок на карантината.

Сочи, че видял, че пише 24 в последните редове от Предписанието, което приел, че е датата на прибирането с обратен полет – 24.05.2020г., но едва на летището разбрал, че не пише 24 , а 2 часа време за пристигане на адреса.

Намира предписанието за неправилно, тъй като лицето е гражданин на И., живее и работи там, върху чиито граждани не може да се разпростира действието на заповедта на Министъра на здравеопазването в Република България.

Сочи още, че са нарушени правата му, тъй като не му е разяснено на разбираем за него език какви са последиците от наложената карантина.

Намира, че е незаконосъобразно и допуснатото предварително изпълнение на заповедта на Министъра на здравеопазването.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. В хода на отстраняване на нередовността на жалбата, съдът е направил нарочно запитване относно необходимостта от назначаването на преводач на лицето, с оглед твърденията, че не знае български. Представена е нарочна молба от адв. Л. Г. от САК, с която заявява, че тя ще представлява жалбоподателя по делото и че същият не се нуждае от преводач, като е представено и пълномощно.

Ответникът Главен инспектор при РЗИ С. Д. Ч. се явява лично и оспорва жалбата.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на действащите нормативни актове, намира следното/

Жалбата е допустима и основателна.

Предписанието е издадено при липса на установена компетентност на издателя си, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при неизясненост на относими за случая факти, поради което следва да бъде отменено.

На първо място, предписания от типа на оспореното – въз основа на предпоставките на чл. 61, ал.6 от ЗЗ, с които се налага задължителна карантина на лицата по ал.2 и ал.3 / настоящият случай попада в ал.2 – лица, които са влезли на територията на страната от други държави/, се издават от съответния Директор на РЗИ или оправомощено от него лице. Видно е, че настоящото предписание е издадено от служител на длъжност „Главен инспектор“ при Столична РЗИ, за назначаването на което са представени и заповеди. Лицето обаче е издало предписанието именно в това си качество, а не въз основа на оправомощаване на Директора на Столична РЗИ. Няма данни за издадена заповед за оправомощаване, такова не е отразено да е извършено и в акта, предмет на оспорване. Последното влече нищожност, поради липса на компетентност на издателя на акта.

Предписанието е в съответно предвидената форма, като е по образец.

С предписанието, на лицето П. А., жител на И., в качеството му на пристигащ в Република България от друга страна, на дата 21.05.2020г., е наложена карантина, с посочени в предписанието мерки.

В самото предписание е записано, че се издава на основание чл. 61, ал.6 от Закона за здравето и на основание Заповед № РД-01-271/19.05.2020г. на Министъра на здравеопазването.

С Решение № 325 от 14.05.2020г. на МС на Република България е обявена извънредна епидемична обстановка за територията на страната. Съгласно чл. 63, ал.4 от ЗЗ, при обявена епидемична обстановка, Министърът на здравеопазването въвежда със своя заповед временни протиепидемични мерки по предложение на главния държавен инспектор за страната или съответна област.

Нормата на чл. 63, ал.6 от ЗЗ предвижда, че мерките по ал.4 могат да включват и временно ограничаване на придвижването на територията на страната, както и временно спиране или ограничаване на експлоатацията или режима на работа на обекти с обществено предназначение и/или други обекти и услуги, предоставяни на гражданите.

В тази връзка, поставянето под карантина се явява временно ограничаване на придвижването на територията на страна.

Съгласно чл. 61, ал.7 от ЗЗ, министърът на здравеопазването, по предложение на държавния здравен инспектор със заповед определя срока за задължителна изолация и

лечението по ал. 5 на лицата по ал.1 и задължителната карантина по ал. 6 на лицата по ал. 2 в съответствие с епидемичния риск и разпространението на заразната болест.

Разпоредбата на чл. 61, ал.5 от ЗЗ предвижда, че на задължителна карантина подлежат контактни лица на лица, болни от заразна болест по ал. 1. С цел предотвратяване разпространението на заразни болести по ал. 1, на задължителна карантина може да подлежат и лица, които са влезли на територията на страната от други държави.

Оспореното предписание е издадено именно въз основа на Заповед № РД-01-271/19.05.2020г. на Министъра на здравеопазването, във връзка с чл. 61, ал.7, ал.9 и 12 от ЗЗ и чл. 73 от АПК. Същата е отменена към датата на издаване на предписанието със следваща Заповед № РД-01-274/21.05.2020г. на МЗ.

Съгласно т.12 от тази / отменена към момента на издаването на предписанието/ заповед, по реда на т.11 от същата, под карантина за срок от 14 дни се поставят лицата, които са влезли на територията на страната от други държави, посочени в заповедта на Министъра по чл. 61, ал.2 и чл. 63, ал.4 от ЗЗ.

Съгласно Заповед №РД-01-265/14.05.2020г. на Министъра на здравеопазването, всички лица, които влизат на територията на Република България, се поставят под карантина за срок от 14 дни в дома или на друго място за настаняване, в което лицето е посочило, че ще пребивава.

П. А. е пристигнал от И. на 21.05.2020г. и на същата дата е поставен под карантина с оспореното предписание. Същият е посочил адрес за пребиваване в [населено място]. Твърди се, че е обяснил при влизането си в страната, че е планирал връщане в И., за което е закупил обратен билет на 24.05.2020г. Именно последното му е отказано, въз основа на издаденото предписание, което всъщност е засегнало правата на лицето и което лицето намира за незаконосъобразно.

Съдът намира, че предписанието е издадено при нарушаване на правото на защита на лицето. Не е установено и доказано в хода на административното производство в какво качество лицето е допуснато на територията на страна, въпреки наличието на обща забрана за това, за което съдът ще изложи мотиви по-долу. Но логически издържано се явява твърдението, че лицето не е било наясно с характера на документа, който подписва, при твърдение, че не знае добре български, още по-малко писмено. Същото се установява най-малко от факта, че ако беше разбрал характера на наложената му мярка, и при данни за закупен предварително билет за връщане в И. на 24.05.2020г. / т.е. в срока на предписанието, което му забранява такова придвиждане/, логично е, че лицето би могло да постъпи по различен начин и да вземе друго решение за поведение. Самият факт, че е направен опит да реализира обратният си полет, което е било препятствано, води до извод, че е липсвала яснота от разпореденото в предписанието. Съгласно трайната практика, съществено е онова нарушение, което ако не беше допуснато, би довело до различен правен резултат. За процесния случай това означава, че ако лицето бе узнало смисъла на последиците от влизането си в страната, би могло да вземе различно решение и да не преминава граничния контрол, каквото твърдение има в жалбата, което би довело до липса от необходимост от налагане на ограничителната мярка.

Съдът намира, че предписанието е издадено и при неизясняване на съществени обстоятелства от значение за спора.

В процесния период е била действаща Заповед №РД-01-265/14.05.2020г. на Министъра на здравеопазването, с която се въвежда временна забрана за влизане на територията на Република България и определяне на ред за поставяне под карантина,

считано от 14 май 2020 г. до 14 юни 2020 г. С т.1 от същата, временно се забранява влизането на територията на Република България на всички лица, независимо от тяхното гражданство, през всички гранични пунктове, с въздушен, морски, железопътен и автомобилен транспорт.

В следващите точки са разписани изключенията, които изключват от приложението й за българските граждани, лицата със статут на постоянно, дългосрочно или продължително пребиваване на територията на Република България и членовете на техните семейства; други категории граждани и лица, подробно изброени според функционалния им престой в страната, официални лица, транзитно преминаващи. Т.е., при всички случаи на влизане в страна в периода, визиран в заповедта – 14.05.2020г. – 14.06.2020г. , следва да бъде обоснована причината за допуск на даденото лице, пристигащо от друга страна, в съответствие с подробно разписаните изключения от общото правило за недопускане. За установяване на качеството на влизащите в страната, при наличие на обща забрана, което ще бъде предпоставка за същите да бъде приложен съответен режим, следва да бъде посочено и качеството, което лицето има, за да бъде допуснато.

В процесното предписание липсва такова посочване. Посочено е само, че лицето идва от „рискова зона“. Действително, жалбоподателят е с българско име и има присвоен ЕГН, но последното само косвено води до извод съда, че е със статут на български гражданин, още повече, че същият твърди, че е гражданин на И., където пребивава постоянно и работи и че не знае български. Съдът намира, че в предписание от типа на процесното, следва да бъде изписано качеството, което позволява лицето да бъде допуснато в страната, с оглед определяне на правото му за това и конкретния режим за пребиваване след това допускане. Същото следва именно от разпоредбата на Заповед №РД-01-265 от 14.05.2020г. на МЗ, която определя изключенията, при които е налице възможност за пропускане на лица на ГКПП-та на Република България и съответният режим, който следва да им бъде предписан, съобразно основанието, поради което попадат в изключението и следва да бъдат допуснати.

Позоваването на т. 12 от Заповед № РД-01-271/19.05.2020г. действително препраща към точка 11 от същата Заповед, относно лицата, които са влезли на територията на страната от други държави. С препращането се задължава до тези лица да бъде издадено предписание съгласно Приложение № 5 от заповедта, което е сторено в процесния случай. Последното, според съда, не измества задължението за установяване на основанието за правото на достъп до страната по смисъла на Заповед № РД-01-265/2020г. на МЗ, тъй като двете мерки не са взаимноизключващи се, а цитираната определя диференциран подход относно режима, който ще бъде предписан.

Изложените аргументи съдът намира за достатъчни, за да обусловят отмяна на издаденото на лицето предписание.

Само за пълнота, съдът отбелязва, че е налице косвена, а не пряка причинно-следствена връзка между оспореното предписание и осуетяването на връщането на лицето обратно в И. на предварително планираната дата, за която е бил налице закупен превозен документ.

Не се установяват данни за конкретния начин, по който лицето е препятствано да упражни това си право на свободно движение, но същото следва да е само обусловено от оспореното предписание, но препятствано от следващ и друг акт на друг административен орган – например служители на граничен контрол. Твърдението, че

„е върнат от летището“ не внася яснота относно това кой орган го е сторил, но е отделен акт или фактическо действие на друг административен орган, който е последица от изпълнението на мярката и подлежи на отделно оспорване. Лицето е поискало да извърши действие, реализиращо свое право, което му е отказано въз основа на действието на тази мярка, но дали този отказ /фактически или правен/ е законосъобразен, и дали действително почива на ограниченията на мярката или на неправилно тълкуване на същите от страна на служителя, който го е реализирал, не може да бъде установено в хода на преценка на нейната законосъобразност. Нещо повече, към момента на постановения последващ отказ – 24.05.2020г., Заповедта на Министъра на здравеопазването, въз основа на която е наложена мярката с предписанието, вече не е действаща, а е отменена със следваща Заповед № РД-01-274 от 21.05.2020г.

Последното съдът излага само за пълнота, с оглед съображенията по-горе, които водят до извод за нищожност и незаконосъобразност на оспореното предписание.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2, предл. 1 от АПК, съдът ПРОГЛАСЯВА нищожността на Предписание за поставяне под карантина №22-58749/21.05.2020г., издадено от Главен инспектор при РЗИ С. Д. Ч..

Решението подлежи на оспорване в 14-дневен срок от връчването му на страните пред ВАС.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: